

álló, megtépázott világunkba, kölesönözzünk azokból erőt, merítsünk reményt. Számúzzuk a mi intézményeinkből is mindazon elemeket, amelyek üres külsőségen, hiúságon alapulnak, ne engedjük át magunkat a gyűlölködés, pártviszály és uralomvágy veszedelmes kísértéseinek. A közértelmesség tágitása, lelki függetlenek nevelése, a nemzetiség kifejtése, az erkölcsösség és társadalmi tisztaság megtermik a maguk gyümölcsét, a mi várva-várt gyümölcsünket is.

Cz.

Az erdőbirtokhitelről szóló törvény végrehajtási utasítása

A történeti igazság kedvéért egész röviden kénytelenek vagyunk ismételten hangsúlyozni, hogy ez a törvény is azok közé a törvényalkotások közé tartozik, amelyek a szokásos előkészítés nélkül, oly körülmények között láttak napvilágot, amely körülmények a fizikai lehetőségét is kizárták annak, hogy egyesületünk kellő felkészültséggel és alapossággal idejében juttassa el észrevételeit illetékes helyre.

Sajnálatosképen ugyanez áll a végrehajtási utasítás megjelentetésére nézve, azzal a különbséggel, hogy ez utóbbit egyesületünknek egyáltalában meg sem küldték, jóllehet más minisztériumoknál a végrehajtási utasítások tervezeteit is meg szokták küldeni az illető érdekeltségeknek.

Úgy a törvény, mint a rendelet legmesszebbmenő, sőt jogilag szokatlan rendelkezéseket tartalmaznak a hitelező érdekeinek védelme és a miniszteri mindenhatóság biztosítása szempontjából. Legalább is szokatlan, hogy egy kétoldalú jogügylet engedélyezését, a föltételek megállapítását, a betartás ellenőrzését és végrehajtását, sőt az egyik fél részéről követendő gazdálkodási mód előírását és ellenőrzését is úgy a törvény, mint a rendelet egyetlenegy fórum, a földművelésügyi minisztérium államerdészeti adminisztrációjának kezébe teszi le minden föllebbezés kizárásával.

Ugyanannál az ügyletnél tehát az erdészeti adminisztráció véleményező szakértő, engedélyező hatóság, ellenőrző

közeg, ítélkező bíró, végrehajtó, zárgondnok lehet egy személyben. Előírhatja a birtokos gazdálkodását, elveheti tőle a gazdaság vezetését, rendelkezhetik jövedelmének hova fordítása felől s mindezt egyedül a hitelező érdekében. Meggyőződése az, hogy a mai gazdasági viszonyok között a hitelezőkben — nem véve ki ezek közül egyes pénzintézeteket sem — minden óvatosság megvan a maguk biztonságának megvédelése érdekében, sőt megvan az a hajlandóság is, hogy a maguk jövedelmének megfelelő biztosítása érdekében a boldog adósról ne csak a bőrt, de még az ez alatt levő rétegeket is lehúzzák.

E téren inkább olyan irányú intézkedésekre van szükség, amelyek az erdőbirtokos részére könnyen megszerezhető, olcsó hitelt biztosítanak, mert hiszen föltételezem, hogy az erdészeti adminisztráció is tisztában van azzal, milyen óriási terheket volt kénytelen a kormányzat a veszített háború kövekezménye gyanánt az erdőbirtokra hárítani.

Sajnos, sem ebben az irányban, sem a birtokos jogainak védelme tekintetében egy betűt sem találtam sem a törvényben, sem a rendeletben.

Ellenben mindkettőben látható az, hogy a kötvények árfolyamának és a hitelező pénzintézet érdekeinek védelmét (ami talán tulajdonképpen inkább a pénzügyminisztérium hatáskörébe tartoznék) az erdőgazdaság hivatalos képviselője olyan drákói rendelkezésekkel iparkodott biztosítani, amelyekre tán a legridegebb pénzintézeti szakértő sem mert volna gondolni, mert hiszen egy polgári követelés behajtását tán még ez sem bírta volna a közigazgatási hatóságokra.

A rendelet részleteire kitérni ez alkalommal nincs módomban.

Nincs módomban pedig azért, mert hiszen ez a rendelet sem egész és a kilátásba helyezett újabb rendelet kiadása előtt végre sem hajtható.

De ezenkívül szerény véleményem szerint igen lényeges kérdéseket olyan rapszódikus rövideggel érint, hogy újabb magyarázó rendeletek kivárása nélkül meg sem lehet érteni egyes intézkedéseknek a hatásfokát és terjedelmét.

Az ebben a kérdésben némileg mégis csak érdekelt magánerdőbirtokosok részére egyáltalán nincs más teendő, mint bevárni a pótrendeletek megjelenését.

Bíró Zoltán.

„Az alföldi erdők telepítéséről és a fásításokról“ szóló törvény életbeléptetése.

A m. kir. földművelésügyi miniszter a belügyi, igazságügyi és pénzügyi miniszterekkel egyetértőleg kiadott 7.444/I. A—3. számú rendeletével tette közzé az „alföldi erdőtelepítése és a fásításokra vonatkozó törvény végrehajtási utasítását s egyben a törvényt a rendelet megjelenésének napján — folyó évi november hó 1-én — életbeléptette.

Az egész magyar nagyközönségnek, de különösen az erdő- és gazdatársadalomnak élénk emlékezetében él az alföldi erdőtelepítés erdőgazdasági vonatkozású szakkérdéseinek a legkülönfélébb tudományos szempontokból nemrégiben lefolytatott és kétségtelenül igen értékes megvitatása. Mindannyian büszkén hivatkozhatunk azokra a rendkívül tanulságos felolvasásokra, értékes kiadványokra, arra a ritka hozzáértéssel végzett széleskörű propagandára, nemkülönben osztatlan elismeréssel emlékezzünk ennek a mozgalomnak fáradtságot nem ismerő irányítójára.

Annál sajnálatosabb azonban, hogy a szép eszmének testet adó törvénynek és a végrehajtási utasításnak nem szabatos, sokszor a részletekbe fulladó, fölöslegesen nehézkes, bürokratikus intézkedései miatt az elvégzendő feladatnak gyakorlati kivitele szerencsésen megoldottnak nem nevezhető.

Hogy ez így történhetett, annak oka kizárólag a magyar erdésztársadalom közreműködésének negligálására, a „rólunk-nélkülünk“ rendszer következetes alkalmazására vezethető vissza.

Ennek a mulasztásnak az lehet további folyománya, hogy a mindnyájunk által egyaránt kitűzött közös cél mielőbbi elérése is valószínűleg kétségesse válik.